

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **A. O.**,

obwinionego z art. 94 § 1 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 7 lutego 2024 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 5 września 2022 r., sygn. akt II W 619/22,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim do ponownego
rozpoznania.**

[PGW]

UZASADNIENIE

A. O. został obwiniony o to, że w dniu 28 lutego 2022 r., godz. 23:45, na ul. [...] w [...], woj. [...], na drodze publicznej kierował pojazdem marki [...] o nr rej [...], nie mając do tego wymaganych uprawnień, tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. w zw.

z art. 3 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (t.j. Dz.U. 2021 poz. 1212 z późn. zm.).

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem nakazowym z dnia 5 września 2022 r., sygn. akt II W 619/22, uznał obwinionego za winnego dokonania zarzucanego wykroczenia, za który – podstawie art. 94 § 1 k.w. – wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1 500 zł, a na podstawie art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i § 2 k.w. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy.

Od powyższego wyroku nie wniesiono sprzeciwu i uprawomocnił się on w dniu 1 października 2022 r. (k. 16).

Pismem z dnia 22 listopada 2023 r. od powyższego orzeczenia kasację na korzyść obwinionego wniósł Prokurator Generalny, podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 93 § 2 k.p.w., poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że występują przesłanki do rozpoznania sprawy obwinionego w postępowaniu nakazowym, skutkiem czego A. O. został uznany za winnego i ukarany za popełnienie wykroczenia kwalifikowanego z art. 94 § 1 k.w., polegającego na kierowaniu pojazdem, w dniu 28 lutego 2022 r., bez wymaganych do tego uprawnień, podczas gdy okoliczności popełnienia zarzucanego obwinionemu czynu i jego wina, w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego budziły wątpliwości, albowiem z załączonych do wniosku o ukaranie materiałów wynika, że w czasie popełnienia przedmiotowego czynu A. O. posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami, a jedynie nie dysponował wymaganym dokumentem w postaci wydanego w Ukrainie prawa jazdy, które to zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona wykroczenia z art. 95 § 1 k.w.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 93 § 2 zd. II k.p.w., orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i winy obwinionego nie budzą wątpliwości. Jak wskazuje się z orzecznictwie Sądu Najwyższego: „postępowanie nakazowe jest instytucją Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, to znaczy takich, w których zebrany materiał dowodowy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych zastrzeżeń co do winy i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu. Wymóg ten oznacza w szczególności brak wątpliwości co do tak zasadniczych kwestii, jak realizacja przez obwinionego wszystkich znamion określonych w konkretnym przepisie typizującym dane wykroczenie, jak również wyczerpanie pozostałych warunków odpowiedzialności, ujętych w części ogólnej kodeksu wykroczeń (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2021 r., IV KK 559/20, LEX nr 3119823; zob. też: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2011 r.; III KK 144/11, LEX nr 860609; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2017 r., II KK 251/17, LEX nr 2401058*).

W realiach procesowych rozpoznawanej sprawy taka sytuacja nie występowała. Wykroczenie przypisane obwinionemu polegało na prowadzeniu pojazdu mechanicznego na drodze publicznej, pomimo braku do tego uprawnień. Tymczasem trafnie Prokurator Generalny zauważył, że – jak wynika z notatki urzędowej sporządzonej na okoliczność kontroli drogowej przeprowadzonej w dniu 28 lutego 2022 r. z udziałem A. O. – jedynie nie posiadał on przy sobie dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdami mechanicznymi. Obwiniony oświadczył zarazem, że posiada uprawnienia do kierowania pojazdami, lecz pozostawił je w miejscu zamieszkania na Ukrainie (k. 1). Jego oświadczenie koresponduje z treścią notatki urzędowej, sporządzonej w trybie art. 54 § 8 k.p.w. w przedmiocie danych osobopoznawczych dotyczących obwinionego, z której wynika, że A. O. jest zawodowym kierowcą i pracuje jako operator ładowarki (k. 6). Tym samym nie tylko nie było podstaw do poczynienia niewątpliwego ustalenia o braku posiadania przez obwinionego uprawnień do prowadzenia samochodów osobowych, ale wręcz występowały uzasadnione podstawy do przyjęcia, że obwiniony tego rodzaju

uprawnienia posiada, co mogłoby wówczas prowadzić od zakwalifikowania zarzucanego mu zachowania jedynie jako wykroczenia z art. 95 § 1 k.w., które penalizuje zachowanie polegające na prowadzeniu m.in. na drodze publicznej pojazdu w sytuacji, w której sprawca obiektywnie posiada uprawnienia do prowadzenia pojazdów, ale nie ma przy sobie dokumentów wymaganych do realizacji takiej czynności.

Konieczne stało się zatem uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim do ponownego rozpoznania. Sąd ten – w zależności od poczynionych ustaleń – wyda stosowne rozstrzygnięcie, mając na względzie treść dyspozycji zawartych w art. 94 § 1 k.w. i art. 95 § 1 k.w.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[PGW]

[ał]